

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010221
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2520010221.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Pavla Macháča v trestnej veci proti obžalovanému M. F., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom T., S. XXX/X, t. č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov, pre pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 28.10.2020, č. k. 8T/66/2020-420, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.02.2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného M. F. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný M. F. uznaný za vinného z pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 02.04.2020 asi o 19:30 hod. v T. na ulici M., vo dvore areálu bývalého doliečovacieho ústavu W. A. O. (tzv. V.), po tom, čo mu jeho priateľka X. V. oznámila, že sa s ním rozchádza a berie si svoje osobné veci z doliečovacieho ústavu, v ktorom spoločne bývali, po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov prišiel na svojom bicykli za svojou priateľkou X. V., pričom mal pri sebe mačetu s dĺžkou čepele 44 cm a nôž s hnedou rúčkou zn. Beaver, následne pristúpil ku V. J., dcére X. V., ktorej mačetu jeden krát sekol do oblasti hlavy - od ucha po čelo vpravo, po tom, čo poškodená V. J. začala od neho utekať, tupou stranou mačety udel raz do oblasti krku X. V., svojím konaním tak V. J. spôsobil sečnú ranu pravej strany hlavy siahajúcu od pravej ušnice až k čelu vpravo v dĺžke asi 20 cm, zlomeninu pravého jarmového oblúka a bočnej steny pravej očnice s posunom kostných úlomkov do očnice, zakrvácanie do spojivkového vaku pravého očného bulbu s krvným výronom viečok pravého oka a v dôsledku obranného mechanizmu poškodenej jej spôsobil sečno-reznú ranu IV. prsta ľavej ruky o dĺžke cca 2 cm, ktoré zranenia si vyžiadali odôvodnenú dobu liečenie štyri týždne, pričom vzhľadom na útočný predmet a intenzitu útoku mohlo dôjsť k vzniku ťažkého zranenia ako aj ohrozeniu života poškodenej V. J., a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/176/2008 zo dňa 10.02.2010, právoplatným dňa 10.5.2011, bol obžalovaný M. F. odsúdený za zločin zabitia podľa § 148 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné a za to mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 4 (štyri) mesiace so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, pričom na základe žiadosti obžalovaného M. F. o obnovu konania bola uznesením Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2Nt/1/2015 zo dňa 09.03.2015 povolená obnova konania v trestnej veci odsúdeného M. F. a bol zrušený rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/176/2008 zo dňa 22.04.2009 v časti výroku o treste, následným rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/176/2008 zo dňa 13.04.2015, právoplatným dňa 30.07.2015 bol M. F. odsúdený na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov a 4 (štyri) mesiace so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 26.07.2017.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom § 38 ods. 3, ods. 5 Trestného zákona, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m) Trestného zákona nepodmienečný trest

odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci: 1 ks mačety s dĺžkou čepele 44 cm s perforovanou čepeľou a 1 ks nôž s hnedou rúčkou s nápisom na ľavej strane čepele „Beaver“ a s nápisom na pravej strane čepele „Stainless 420 Steel“ s puzdrom hnedej farby. Podľa § 76 ods. 2, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad na 2 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný k povinnosti uhradiť poškodeným Sociálnej poisťovni škodu vo výške 398 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s. škodu vo výške 700,91 eur. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bola poškodená V. J. s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.10.2020 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku teda, že je vinný zo spáchania skutku tak, ako je mu kladený za vinu obžalobou Okresnej prokuratúry Piešťany Pv 218/20/2204 zo dňa 07.09.2020. V dôsledku vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré urobil obžalovaný, okresný súd v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, pričom obžalovaný na všetky otázky odpovedal áno. V zmysle § 257 ods. 6 Trestného poriadku bolo zistené stanovisko prokurátorky, ktorá navrhla vyhlásenie obžalovaného prijať. Okresný súd vyhlásil uznesenie v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku, ktorým prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku tak, ako mu je kladený za vinu vo výroku rozsudku okresného súdu. V dôsledku prijatia tohto vyhlásenia obžalovaného, ktorý sa ku skutku priznal, okresný súd nevykonával vo veci dokazovanie o vine, ale len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, o ochrannom opatrení a o náhrade škody.

Okresný súd uznal obžalovaného za vinného zo skutku a jeho právnej kvalifikácie uvedeného v obžalobe na základe jeho vyhlásenia o vine, ktoré okresný súd prijal, nakoľko tomu zodpovedá aj vykonané dokazovanie v prípravnom konaní.

Pri určovaní výmery trestu okresný súd zohľadnil spôsob spáchania činu, teda že obžalovaný pod vplyvom alkoholu prinesenou mačetou s dĺžkou čepele 44 cm bez akéhokoľvek podnetu neočakávane sekol poškodenú V. J. do oblasti hlavy - od ucha po čelo vpravo, pričom, vzhľadom na útočný predmet, intenzitu útoku a oblasť tela poškodenej, na ktorú smeroval útok (hlava, krk) mohlo dôjsť k vzniku ťažkého zranenia prípadne k ohrozeniu života poškodenej. Taktiež okresný súd prihliadol na to, že obžalovaný tupou stranou mačety udral raz do oblasti krku aj poškodenú X. V.. Čo sa týka následkov činu, okresný súd zohľadnil to, že hoci skutok je kvalifikovaný ako pokus ťažkej ujmy na zdraví, u poškodenej V. J. prišlo aj k reálnej ujme na zdraví, ktorá si vyžiadala odôvodnenú dobu liečenia až 4 týždne, pričom poškodená mala okrem sečnej rany na pravej strane hlavy aj sečno-reznú ranu prsta ľavej ruky v dôsledku obranného mechanizmu.

Z hľadiska zavinenia okresný súd posúdil konanie obžalovaného ako konanie v priamom úmysle, teda obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom. Vo vzťahu k pohnútke mal okresný súd zistené, že poškodená X. V. sa s obžalovaným ako priateľom rozišla a keď si chcela spolu s dcérou od neho zobrať svoje veci, boli obe obžalovaným fyzicky napadnuté, čo svedčí o nevyrovnaní sa obžalovaného s rozchodom s priateľkou.

Pri hodnotení osoby obžalovaného, jeho pomerov a možnosti jeho nápravy, mal okresný súd zo záverov znaleckého posudku MUDr. Dany Šedivej preukázané, že u obžalovaného bola zistená disociálna porucha osobnosti, ktorá sa prejavuje atrofiou vyšších citov, morálnou tuposťou, egocentrickosťou, nerešpektovaním sociálnych a morálnych noriem väčšinovej spoločnosti, asociálnym správaním, klamaním, páchaním trestnej činnosti, absenciou svedomia, neschopnosťou poučiť sa z trestu, teda možnosť nápravy obžalovaného ukladaním kratšieho trestu odňatia slobody by bola minimálna. K argumentu obhajkyne, že disociálna porucha nemôže byť sama o sebe dôvodom na ukladanie prísnejšieho trestu, okresný súd uviedol, že hodnotenie osobnosti obžalovaného s ohľadom na jeho disociálnu poruchu a jej prejavy, posudzoval v kontexte ostatných kritérií pre rozhodovanie o výmere trestu, teda zohľadňoval aj spôsob spáchania činu, jeho následky, zavinenie a pohnútku. Osobnosť obžalovaného tak nebola jediným kritériom pre určovanie výmery trestu.

Pri zohľadňovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, okresný súd u obžalovaného zistil dve poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. l) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný sa ku skutku na hlavnom pojednávaní priznal a tento oľutoval a v § 36 písm. n) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný v prípravnom konaní opísal okolnosti skutku, ktoré si pamätal a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, čím napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Okresný súd u obžalovaného zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, a to, že už bol za trestné činy odsúdený, pričom okresný súd v rámci priťažujúcich okolností zohľadňoval všetky nezahladené odsúdenia okrem odsúdenia vo veci sp. zn. 1T/176/2008, teda zohľadnil odsúdenia z roku 1993 až 1996 za krádeže a lúpež ako aj odsúdenie z roku 2019 za poškodzovanie cudzej veci. S prihliadnutím na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami v pomere 2:1, ako aj mieru ich závažnosti sa zákonom ustanovená trestná sadzba podľa ustanovenia § 155 ods. 1 Trestného zákona v trvaní 4 roky až 10 rokov, menila podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona tak, že sa znižovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, teda na sadzbu 4 roky až 8 rokov. Zohľadniac opätovné spáchanie zločinu obžalovaným, keďže za zločin zabitia už bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Piešťany vo veci 1T/176/2008, sa podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona zvyšovala dolná hranica trestnej sadzby o jednu polovicu, teda upravená sadzba 4 roky až 8 rokov sa menila na 6 rokov až 8 rokov, v rámci ktorej okresný súd obžalovanému ukladal trest.

Obhajkyňa obžalovaného navrhla ukladať trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby s ohľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine, avšak okresný súd konštatoval, že ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona per analogiam je len možnosťou, ktorú súd môže, ale nemusí využiť. V danom prípade podľa názoru okresného súdu s ohľadom na okolnosti skutku, jeho následky a osobu obžalovaného, okresný súd nemal za to, že by ukladanie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby bolo dôvodné.

Rovnako okresný súd s poukazom na všetky okolnosti činu nezistil dôvody na ukladanie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v prípadoch, že ide o pokus trestného činu, nakoľko na ochranu spoločnosti pred obžalovaným prihliadnuc na jeho trestnú minulosť a jeho osobnosť by v tomto prípade nepostačoval trest kratšieho trvania.

Okresný súd po zohľadnení týchto skutočností ukladal obžalovanému trest v upravenej základnej trestnej sadzbe, teda 6 rokov až 8 rokov. Obžalovanému uložil trest pri dolnej hranici trestnej sadzby v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov, zohľadniac jednak to, že k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby prišlo z dôvodu opätovného spáchania zločinu, pričom pri predchádzajúcom zločine pred 12 rokmi fyzické napadnutie poškodeného obžalovaným viedlo k smrti poškodeného, ak aj to, že v tomto skutku išlo o zločin v štádiu pokusu, preto okresný súd ukladal trest pri dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby. Keďže útok obžalovaného smeroval voči dvom poškodeným, z ktorých jedna utrpela zranenia s dobou liečenia 4 týždne a druhá zranenia neutrpela, neukladal obžalovanému trest na úplne dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, ale o pol roka dlhší, teda 6 rokov a 6 mesiacov.

Obžalovaného okresný súd zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (prepustený z výkonu trestu 16.07.2017 vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/176/2008 za zločin zabitia i prepustenie z výkonu trestu 05.11.2019 vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8T/43/2018 za prečin poškodzovania cudzej veci).

Okresný súd obžalovanému za splnenia podmienok uvedených v § 76 ods. 2 Trestného zákona ukladal aj ochranný dohľad, nakoľko ho odsudzoval za úmyselný trestný čin a obžalovaný bol okrem troch nepodmienečných trestov za krádeže a lúpež, ktoré vykonal do roku 2000 vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselné trestné činy aj do 16.07.2017 a do 05.11.2019, pričom s prihliadnutím na disociálnu poruchu osobnosti obžalovaného a jej prejavy, ako aj povahu spáchanej trestnej činnosti násilného charakteru pod vplyvom alkoholu, sa nedá podľa názoru okresného súdu očakávať, že po výkone trestu odňatia slobody obžalovaný povedie riadny život. Okresný súd pritom zohľadnil aj to, že po prepustení obžalovaného z výkonu aj dlhších trestov odňatia slobody sa v pomerne krátkych časových úsekoch opätovne dopúšťa buď majetkovej alebo násilnej trestnej činnosti. Ochranný dohľad okresný súd obžalovanému uložil v trvaní 2 roky.

Obžalovanému bol uložený aj trest prepadnutia vecí, a to mačety, ktorú použil na spáchanie trestného činu, ako aj noža, ktorý mal určený na spáchanie trestného činu, nakoľko tento v čase skutku mal pri sebe a odhodil ho v priebehu skutku v blízkosti miesta činu.

Napriek tomu, že obžalovaný skutok spáchal pod vplyvom alkoholu, na ktorom je závislý, okresný súd obžalovanému neukladal ochranné protialkoholické liečenie, keďže podľa záverov znaleckého posudku, by toto liečenie nesplnilo účel pre nezáujem obžalovaného.

Vzhľadom na to, že obžalovaný spôsobil trestným činom poškodenej V. J. zranenia, ktoré si vyžiadali náklady na ich liečbu v sume 700,91 eur uhradené Všeobecnou zdravotnou poisťovňou a náklady na nemocenské v sume 398 eur uhradené Sociálnou poisťovňou, okresný súd priznal Všeobecnej zdravotnej poisťovni a Sociálnej poisťovni riadne a včas uplatnenú náhradu škody v týchto sumách. Poškodenú V. J. okresný súd s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, nakoľko poškodená sa k výške škody nevyjadřila.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie do výroku o treste obžalovaný. V odvolaní argumentoval nasledovne:

„Nesprávnosť rozsudku vidím v tom, že výmera trestu odňatia slobody 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne je neprímerane prísna [vzhľadom k tomu, že šlo o štádium pokusu a že ťažší následok nenastal, pričom od ďalšieho konania obžalovaný upustil], mám za to, že v rozhodovaní súdu prvého stupňa prevážil represívny charakter trestu, a tiež mám za to, že súd prvého stupňa nedostatočne vyhodnotil možnosť v danom prípade aplikovať analógiu pri vyhlásení o vine s dohodou o vine a treste vo vzťahu k možnosti uložiť trest odňatia slobody vo výmere pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Obžalovaný sa už v prípravnom konaní ku skutku priznal, hoci si na jeho priebeh sčasti nepamätá, uviedol, že nechcel nikomu ublížiť, svoje konanie ľutoval a bol ochotný nahradiť spôsobenú škodu.

Obžalovaný a obhajoba mala však námietky k právnej kvalifikácii skutku ako pokusu zločinu podľa § 155 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko nebolo úmyslom obžalovaného komukoľvek ublížiť a tiež vzhľadom na charakter následkov, ktoré na zdraví poškodenej V. J. skutočne nastali a z ktorých žiadny nemá charakter ťažkej ujmy na zdraví. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu pri preštudovaní spisu po skončení vyšetrovania a tiež samostatným písomným podaním na Okresnú prokuratúru v Piešťanoch, ako aj v konaní pred súdom v písomnom podaní zo dňa 25.10.2020 namietal právnu kvalifikáciu skutku. K obžalobe formuloval obžalovaný prostredníctvom obhajcu aj ďalšie námietky uvedené v písomnom podaní obhajcu (vyjadrenie obhajoby k obžalobe) zo dňa 25.10.2020.

Napriek týmto námietkam k obžalobe však po zvážení obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 28.10.2020 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, a svoj skutok ľutuje. Súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Podľa zjednocujúceho Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016, publikované pod č. 44 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2017 v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného zákona možno použiť per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maius ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a uložiť trest znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, keďže v prípade uznania viny páchatel' (ako procesne obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny, dokonca bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. V označenom Stanovisku R 44/2017 Najvyšší súd SR konštatoval o. i. aj to, že keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia; ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Obžalovaný M. F. - napriek jeho námietkam k právnej kvalifikácii skutku v obžalobe - urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, čím sa vzdal práva na kompletne súdne konanie a dokazovanie pred súdom a umožnil súdu zjednodušený procesný postup bez nutnosti dokazovania vo vzťahu k vine.

Za daných okolností je teda legitímne a dôvodné použitie analógie v zmysle Stanoviska R 44/2017 vzhľadom na prijaté vyhlásenie o vine obžalovaného a bolo by spravodlivé, aby súd pri ukladaní trestu

obžalovanému zohľadnil prístup obžalovaného v zmysle vyhlásenia o vine a vzdania sa práva na dokazovanie pred súdom uložením miernejšej výmery trestu.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 5 písm. c) Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatela priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia a to najmä k následku spáchaného činu a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu činu nedošlo, považujem za potrebné uviesť nasledovné:

Žiadne zo zranení, ktoré utrpela poškodená V. J., a ktoré sú popísané v znaleckom posudku MUDr. Mariána Pamulu č. 067/20 zo dňa 20.04.2020, nie je ťažkou ujmom na zdraví v zmysle zákonnej definície tohto pojmu uvedenej v § 123 ods. 3 Trestného zákona. Poškodená X. V. neutrpela žiadne zranenie. Teda z vykonaného dokazovania vyplýva, že k následku činu vo forme ťažkej ujmy nedošlo.

V zmysle znaleckého posudku MUDr. Mariána Pamulu č. 067/20 k vzniku ťažkého zranenia ako aj k ohrozeniu života poškodenej V. J. mohlo dôjsť pri smerovaní úderu cca 10-15 cm nižšie, t. z. do oblasti krku poškodenej. V tejto súvislosti treba uviesť, že obžalovaný nesmeroval úder na oblasť krku poškodenej V. J., poškodenú V. J. udrel raz a ako vyplýva z výpovede poškodenej X. V., obžalovaný upustil od ďalšieho konania a odhodil mačetu ešte pred tým, ako na miesto prišli príslušníci mestskej polície.

Ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný sa ku skutku priznal (už v prípravnom konaní), uviedol, že nechcel nikomu ublížiť, opakovane svoje konanie ľutoval a bol ochotný nahradiť spôsobenú škodu. Tiež právom záverečnej reči a záverečného slova obžalovaný uviedol, že ľutuje čo spáchal, nikomu nechcel ublížiť a je ochotný nahradiť spôsobenú škodu.

S poukazom na vyššie uvedené argumenty mám za to, že výmera trestu odňatia slobody 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne je neprimerane prísna, v danom prípade je dôvodná aplikácia analógie v zmysle Stanoviska R 44/2017 vzhľadom na prijaté vyhlásenie o vine obžalovaného a som toho názoru, že s poukazom k uloženému ochrannému dohľadu v trvaní 2 (dva) roky, ktorému bude obžalovaný podrobený po výkone trestu odňatia slobody, účel trestu možno u obžalovaného dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania a to aj pod dolnou hranicou trestnej sadzby, v tomto prípade upravenej podľa § 38 ods. 3 a ods. 5 Trestného zákona.

Ďalej nesprávnosť Rozsudku vidím v tom, že vo vyhlásenom Rozsudku je v skutkovej vete uvedené aj predchádzajúce odsúdenie M. F. rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. IT/176/2008 zo dňa 10.02.2010, právoplatným dňa 10.05.2011, za zločin zabitia podľa § 148 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné. Som toho názoru, že skutková veta má odrážať faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu a súčasťou skutkovej vety nemajú byť skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, vyvolávajúce použitie ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Trestného zákona).

V súvislosti s vyššie uvedeným si dovoľm poukázať na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10.06.2019, Tpj 26/2019, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení § 163 ods. 3 a § 165 ods. 1 Trestného poriadku, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2019 pod č. 14, v ktorom sa konštatuje o. i. aj to, že „Skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, vyvolávajúce použitie ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Trestného zákona), nie sú súčasťou skutkovej vety výroku odsudzujúceho rozsudku. Dotknuté ustanovenia sa uvádzajú (označujú) vo výroku o treste v zmysle § 165 ods. 1 Trestného poriadku („s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený“).“

Na základe uvedeného navrhujem, aby odvolací súd napadnutý Rozsudok sp. zn. 8T/66/2020 zo dňa 28.10.2020 zrušil čo do výroku o treste odňatia slobody a podľa 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o treste obžalovaného a uložil obžalovanému miernejší trest a to pri aplikácii analógie v zmysle Stanoviska R 44/2020 vzhľadom na prijaté vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trest vo výmere pod dolnou hranicou trestnej sadzby.“

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadrila poškodená V. J., ktorá uviedla, že trest je nedostatočný, lebo má trvalé následky v podobe ohyzdnej jazvy cez pol tváre a čiastočnej straty mimiky na pravej strane tváre. Spôsobil jej psychickú a fyzickú traumu, ktorá ju bude dlhodobo ovplyvňovať.

Odvolačný súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaný a jeho obhajca. Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolaciemu súdu odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Poznamenal, že nakoľko nebolo zo strany prokuratúry odvolanie podané, môže už len konštatovať, že súd uložil trest odňatia slobody vo výmere nižšej ako je dolná hranica trestnej upravená v súlade s § 38 ods. 5 Trestného zákona. Obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania. Obžalovaný uviedol, že mu je ľúto, čo sa stalo, je ochotný nahradiť škodu poškodeným a sa im ospravedľuje.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného F. nie je dôvodné.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu. Rovnako v dôvodoch napadnutého rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, správne v tomto smere aplikoval poľahčujúcu okolnosť v súlade s § 36 písm. l) Trestného zákona a priťažujúcu okolnosť v súlade s § 37 písm. m) Trestného zákona.

Iná situácia však nastala pri aplikácii § 36 písm. n) Trestného zákona. Odvolací súd zdôrazňuje, že aplikácia § 36 písm. n) Trestného zákona predpokladá, aby obžalovaný podrobne objasnil svoju trestnú činnosť. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že pri výsluchu dňa 03.04.2020 obvinený uviedol, že si nepamätá priebeh skutku. Dokonca sa snažil z miesta činu utiecť, kládol odpor a preto museli byť použité donucovacie prostriedky. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný vonkoncom nenapomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní, ktoré objasňujú trestnú činnosť. Samotné priznanie sa k spáchaniu trestného činu neznamena automaticky aplikáciu aj tohto ustanovenia. Čiže táto poľahčujúca okolnosť a potom aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol zo strany okresného súdu nesprávne vyhodnotený. Avšak pre absenciu odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného, nebolo možné toto pochybenie okresného súdu reparaovať.

Okresný súd tiež nesprávne vypočítal dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 155 ods. 1 Trestného zákona je 4 roky až 10 rokov. Pri úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 a ods. 5 Trestného zákona je 7 rokov až 8 rokov. Stále ale platí, že okresný súd § 38 ods. 3 Trestného zákona uplatňovať nemal. Pre úplnosť však odvolací súd sa vyjadrí k nesprávnemu výpočtu dolnej hranice upravenej trestnej sadzby. Tu odvolací súd upriamuje pozornosť na ustanovenie § 38 ods. 8 Trestného zákona, podľa ktorého zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie. Pokiaľ okresný súd upravuje hranicu podľa ustanovení § 38 Trestného zákona vychádza výlučne z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (v tomto prípade 6). Aplikovaním ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona totiž nevzniká nová trestná sadzba, podľa ktorej potom treba upravovať hranice trestnej sadzby podľa ďalších odsekov tohto (jedného) ustanovenia. V tomto prípade tak dolná hranica trestnej sadzby mala byť 7 rokov (4 roky plus $(10 - 4 = 6 : 2 = 3)$ 3 roky).

Okresný súd pri ukladaní zákonného trestu sa mal spravovať výmerou upravenej trestnej sadzby 7 rokov až 10 rokov.

K samotnému trestu je potrebné uviesť, že je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného

určujú aj pohnútku páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

K odvolacím námietkam obžalovaného treba uviesť, že okresný súd sa s nimi už v podstate vysporiadal.

Odvolací súd vyhodnotil, že v predmetnej trestnej veci nie je možné postupovať v zmysle vyššie uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a teda podľa § 39 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona per analogiam. Od obžalovaného F., ktorý má 8 záznamov v odpise registra trestov a ktorý spáchal opätovne zločin, nemožno dôvodne očakávať, že výkon trestu kratšieho trvania splní u neho účel tzv. individuálnej prevencie.

Rovnako tak odvolací súd vzhľadom na povahu a závažnosť pokusu v tomto prejednávanom prípade nemal za to, že použitie trestnej sadzby by bolo pre obžalovaného F. neprimerane prísne a na ochranu spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania a preto okresný súd správne neaplikoval ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu.

Mimoriadne znížený trest odňatia slobody, ktorého uloženia sa obžalovaný odvolaním domáhal, by podľa názoru krajského súdu bol neprimerane mierny. Takýto trest by nezabezpečil zákonom predpokladaný účel vymedzený v § 34 ods. 1 Trestného zákona a to nielen zabrániť páchatel'ovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti, či vytvoriť mu podmienky pre to, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale aj zabezpečiť generálnu prevenciu, t. j. odradiť iných od páchania trestnej činnosti. Okrem uvedeného by neodrážal ani okolnosti tohto prípadu a osobu obžalovaného.

Pokiaľ ide o pochybenie okresného súdu a uloženie nezákonného trestu obžalovanému F., k tomu treba dodať, že odvolací súd nemohol toto pochybenie napraviť vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora do výroku o treste v neprospech obžalovaného. Nevedno však prečo konajúci prokurátor odvolanie nepodal, napriek tomu, že si ponechal lehotu na jeho podanie (nezákonný trest vzhliadol aj prokurátor krajskej prokuratúry).

Okresný súd ale nepochybil tým postupom, ktorým podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Správny bol i výrok prvostupňového rozsudku, ktorým okresný súd podľa § 60 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákona uložil obžalovanému trest prepadnutia veci, proti ktorému výroku obžalovaný ani nebrojil.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného o nesprávnom uvedení ním spáchaného zločinu v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku, treba uviesť, že je pravdou, že táto skutočnosť, ktorá nemá kvalifikačnú relevanciu, nepatrí do spomínanej skutkovej vety. Keďže obžalovaný ku skutku uvedeného v obžalobe urobil vyhlásenie o vine, odvolací súd do výroku o vine zasahovať nemohol.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného M. F. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.